

פרשת כי תבוא

ממאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מופץ: ירושלים, נסִיִצְוֹנָה, גדרה, רמלה, ראשון-לציון, קרית-עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת כא' אלול התשע"ה

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:45	19:34	י"ם
18:42	19:32	ת"א
18:44	19:34	חיפה
18:43	19:33	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

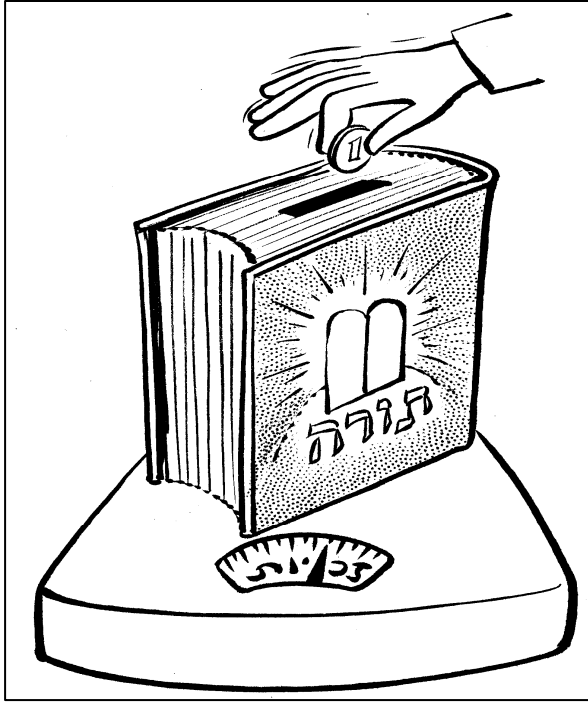
סיפר הרב קריספל: הגאון הגדול הרב **יהודה עדס** שליט"א סיפר שלפני 45 שנה מסר מרן הרב **עובדיה זצ"ל** שיעור ב- "קול יעקב" ברמה גבוהה מאוד. "אחרי השיעור ניגשו אליו קבוצת אברכים, לומדים כעת יורה דעה עם ש"ך, ט"ז, ופרי מגדים על הסדר. ישנו פרי מגדים שהרב הזכיר בספרו בנושא פלוני, אך אנחנו לא מוצאים אותו בשום מקום".

הרב ביקש את "**הפרי מגדים**", פתח אותו על המקום והצביע על שלוש מילים שנכתבו באמצע השורה, באמצע העניין. "הנה דברי הפרי מגדים שאתם מחפשים", אמר הרב לאברכים ההמומים.

חסדי השי"ת זוכה רק ע"י התפילה והבקשה לזכות לחסדיו, **ומבלעדי זאת** אין זוכה במאומה, ואין הדברים אמורים רק בגשמיות אלא אף ברוחניות **זוכה רק ע"י התפילה**.

פעם התווכח הצדיק רבי **סלמאן מוצבי** זצ"ל עם חבריו החכמים על פירוש מאמר בזוהר הקדוש. כל אחד מהמשתתפים הביא ראיות על דבריו. לאחר שהכיר רבי סלמאן כי **הסברו של חברו** בזוהר הוא הנכון, היה שש ושמת. הוא פנה אליו ואמר לו פעמים רבות: "תודה רבה לך, אני מודה לך על **שהעמדתי על האמת** ובזכותך הבנתי את המאמר". גם בלילה השני עם תחילת השיעור, פנה שוב רבי סלמאן לאותו חכם ואמר לו: "אינך יכול לתאר לעצמך איזה שמחה בלב יש לי על הבנת המאמר מאתמול, תודה רבה לך..."

לא במקרה באים על האדם סבל וייסורים, **ומי שמבקש לברוח מהם**, כמוהו כאותה פנייה, שכאשר אחוזה צירי לידה, מיהרה לנסוע למקום אחר; אלא שהצירים נסעו עמה.

שתזר המקובל הרב **יוסף אוהיון** זצ"ל- למקום מגורי הורי לא חפץ ליהנות מתורתו ולכן החליט לשלוח את ידו במסחר כדי שיוכל להביא טרף לעולליו. משמים שלחו ברכה והצלחה במעשה ידיו, **זכה לשני שולחנות** תורה וגדולה במקום אחד. זהיר היה שמלאכתו תהא ארעי ואילו תורתו קבע. עמל ויגע ימים ולילות **בהתמדה עצומה**. גאון בנגלה ובנסתר. זכה ללמוד עם אליהו הנביא זכור לטוב.

שני סוגי טוב בייסורים: טוב כללי, היינו מינוט החלב והדס, המכפר על העוון ומתקן את העבר; וטוב מוחלט, שהאדם נעשה רוחני וזך יותר, וקרוב יותר לנפשו.

הגוף קרוב לעצמו, ולכן נוהג לו לסבול את כל הייסורים שבעולם ולא לקבל עליו עול מלכות שמים. שכן **לאחר כל הייסורים** עדיין יהיה הגוף במרכו, אבל לאחר קבלת עול מלכות שמים - מי ישים ליבו לגוף?

נא להתפלל לרפואת חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

חכם שעוון לו זצ"ל היה לומד דבר פעם אחת וזוהרו לנצח, וכמו שידוע על **מרן הבית יוסף** זיע"א עד כי מסופר על חכם ששון שלמד את הש"ס פעם וחצי בצעירותו, ומני אז זכר את הש"ס כולו בע"פ. (הגם שכמובן המשיך להגות בש"ס) וזאת מרוב קדושתו ופרישותו וזכר היה כל דבר שבקדושה.

נשמה עומדת ומחכה אלפי שנים לזמן ירידתה, שאז תתלבש בגוף ובנפש הטבעית ותתעסק בלימוד התורה ובקיום המצוות.

סיפר התנא רבי **יהושע בן חנניה**: מימי לא נצחני אדם, חוץ מילד אחד. כיצד? פעם הייתי מהלך בדרך וראיתי ילד יושב על פרשת דרכים. אמרתי לו: באיזה דרך נלך לעיר? אמר לי: שני דרכים לפניך, "זו **קצרה** - וארוכה, וזו **ארוכה** - וקצרה". הלכתי בדרך ה"קצרה" - וארוכה". אולם כאשר הגעתי סמוך לעיר, נחסמה דרכי בגינות ובפרדסים, ונצרכתי לחזור חזרה את כל הדרך, עד פרשת הדרכים. אמרתי לילד: "בני, הלוא אמרת לי 'קצרה'?!". אמר לי: "וכי לא אמרתי לך קצרה 'וארוכה'?!". נשקתיו על ראשו ואמרתי לו: "אשריכם ישראל, שכולכם חכמים גדולים אתם, מגדולכם ועד קטנכם".

יש דרכים שנראים כארוכות, קשות ומייגעות, אבל למעשה הן קצרות, כי הן מובילות אל המטרה. ויש דרכים הנראות קצרות - קלות ונוחות, אבל בסופו של דבר מובילות הן למבוי סתום. הדרך העקבית של שמירת התורה והמצוות, יתכן שתיראה 'ארוכה' - קשה לביצוע, דורשת עמל וריוסון.

אבל זו דרך "ארוכה" - וקצרה", **כי היא מוליכה אל מטרות** ברורות של טוב אמיתי בעולם הזה ובעולם הבא!

נקודה למחשבה

יום אחד, אביה של משפחה עשירה מאוד, לקח את בנו לטיול באיזור הכפר במטרה להראות לו עד כמה אנשים **יכולים להיות עניים**. הם שהו מספר ימים ולילות בחווה אצל משפחה ענייה מאוד. בחזרה מהטיול שאל האב את בנו: "איך היה הטיול? נהנית?" "היה גדול, אבא." "האם ראית עד כמה עניים יכולים אנשים להיות?" שאל האב. "כן." "ענה הבן. "אז מה למדת מהטיול, בן?" שאל האב.

ענה לו בנו: "ראיתי שלנו יש כלב **אחד** ולהם יש **ארבעה**. לנו יש **בריכה** שמגיעה עד אמצע החצר ולהם יש **אפיק נחל** שאין לו סוף. לנו יש גופי תאורה מיובאים בגינה, להם יש את **הכוכבים המנוצנצים** כיהלומים בשמי הלילה. מרפסת הפטיו שלנו מגיעה עד לחצר השכנים, להם יש את כל האופק. לנו יש פיסת נדל"ן לחיות עליה, להם יש שטחים עצומים שמגיעים מעבר למה שניתן לראות. לנו יש משרתים שישרתו אותנו, והם משרתים אחרים.

אנחנו קונים את האוכל שלנו, והם מגדלים את שלהם. לנו יש חומות מסביב לרכושנו כדי שייגנו עלינו, **ולהם יש חברים** שמגינים עליהם." דברי הבן הותירו את האב המום, והבן הוסיף: "תודה אבא, שהראית לי כמה עניים אנחנו. לימדת אותי שהכל יחסי, זמן רב מדי התעסקתי עם מה אין לי במקום עם מה יש לי להציע. תודה אבא!" ובחיבוק חם הוא עזב את אביו ההמום, ונכנס אל הבית.

הכל בחיים יחסי. מה שאחד רואה **כחסר ערך**, השני רואה כאוצר. (העורך).

רבי שמחה בונים מפשיסחא היה לו חסיד אחד בעל "מרה שחורה" ושורו כל ימיו

בעצבות. אף הוא היה בא לפרקים להקביל פני רבו. פעם אחת בא לפשיסחא במוצאי שבת וסיפר במרי שיחו: "יצאתי מביתי במחשבה תחילה לבוא לכאן לשבת. בא ששן ורקד כנגדי. כשהייתי לא רחוק מפשיסחא אירעה לי תקלה ואנוס הייתי לשבות בדרך ולבוא לכאן במוצאי שבת. "בוא ושמע", אומר לי רבי שמחה בונים, "שבת זהירה ומהדרת בהכנסת אורחים. חל ראש חודש בשבת, שבת נוהגת בו טובת עין ומוותרת לשמו על "מפטי" ותפילת מוסף. מוסיף עליו יום טוב שחל בשבת, שבת מוותרת על הקריאה בתורה ועל כל התפילות כולן.

מוסיף עליו יום הכיפורים שחל בשבת, שבת מוותרת על כל שלוש סעודותיה ויושבת בתענית כמותו. ואילו תשעה באב שחל בשבת, אין שבת מוותרת לו אף כמלו נימה ודחתו לאחר שבת. **אורח השורו בעצבות** - אומרת השבת - אין אני מכניסה. יכבד ויבוא במוצאי שבת..."

"מזמור שיר ליום השבת". "מזמור שיר" - אנו מזמרים ושירים לה', "ליום השבת" - על שנתנו לנו את יום השבת, לקדושה ולמנוחה.

מסופר על הרב קנייבסקי זצ"ל (הסטייפלר) שברוסיה הוכרח לשרת בצבא ובאחד השבתות היה צריך לשמור על המחנה וכיון שהלילות היו קרים מאוד היה צריך ללבוש מעיל פרוה עבה על מנת לחמם. כל חייל שהיה מסיים את המשמרת היה מניח את המעיל על העץ והחייל השני שמחליף אותו **מוריד את המעיל מהעץ** ולבושו על מנת לא לקפוא מקור.

תורו של הרב קנייבסקי הגיע והנה המעיל תלוי על העץ בליל שבת קודש והרי אסור להוריד בגד שתלוי על העץ והקור היה עז ובכל זאת חשב כיצד הוא יצליח להחזיק מעמד, עד שהחליט שבכל פעם **יחזיק מעמד רק לחמש דקות** כשיהיה חשש סכנה ובמקום פיקוח נפש אפשר להתיר, ולאחר שעברו חמש דקות שוב פעם המתין רק עוד חמש דקות, וכך בחמש דקות הצליח לעבור את כל המשמרת עד הבוקר, מבלי שהיה צריך לחלל שבת. וכך היה מאושר שלא חילל שבת אפילו לא באיסור דרבנן.

רבי אריה לוי

זצ"ל חללה קשות והרופאים אמרו נושא לחייה. פרופ' הרמן צונדק, אשר טיפל בה מספר: "חששתי לגורלה ובעדניות גיליתי את אוזנו של רבי אריה למצבה. **נעמד רבי אריה בפני החדר,** והחל לקרוא מזמורי 'תהילים' ולהתפלל לשלומה, כשהוא מתייפח כתינוק. חלפו ימים אחדים ורבנית קמה מחוליה..." ומוסיף פרופ' צונדק: "צא וראה כוחה של תפילה זכה מהי!"

לחיות זה לא לחכות
שהסערה תעבור. לחיות זה
לקוד בגשם

פנס אחת היתה מחלוקת בעיירה

סמוכה לבריסק, דבר שוחט הקהילה. אחדים התחילו לרנן אחריו שהוא אינו בקי בהלכה בדני ריאה, והללו באו אצל רבי **חיים** זצ"ל וביקשו ממנו לפסול את השוחט הזה. לעומתם באו לפניו אחרים והעידו, כי השוחט הוא בקי בענייני שחיטה בדיקה כדת וכהלכה, וכי המרננים אחריו רוצים רק לעורר מחלוקת בקהילה.

נענה רבי חיים לדברי המזכים, ולא רצה לאסור את השוחט. המרננים אחרי השוחט נעלבו, ושאלו את רבי חיים לומר להם: מדוע הוא מאמין לצד השני ולא להם? החזיר להם רבי חיים: "תדעו כי בדיקת הריאה אינה אלא מ"**דברי סופרים**", ואילו מחלוקת, הכל יודעים ומודים, שאסורה היא מן התורה, והכתוב אומר "לא תענה על ריב"

"משולח ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבז** שליט"א.

וְשִׁמְחֶתָּ בְּכֹל הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַן לָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ.. (דברים כו, יא).

ידועים דברי אור החיים הקדוש על פסוק זה, שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם. אולם צריך לזה מסירות נפש, לא תמיד יש חשק בלימוד התורה, לפעמים צריך ללמוד גם כשאין חשק, ואז או החשק יגיע.

מסופר על קודש הקודשים רבי אהרון ראטה זצ"ל (בעל ספר "שומר אמונים" ו"השרת הקדוש"), שהייתה תקופה בחייו שאבד ממנו חשק התורה, הוא לא היה מצליח לפתוח ספר ואפילו לא לקרוא משנה, כשהיה מנסה בכל זאת היה מרגיש כאילו קורע את נפשו. יום אחד הוא הלך לקבר של אחד הצדיקים ובכה בדמעות שליש לפני הקב"ה ואמר: ריבוננו של עולם, אם אינך מכניס בליבי חשק התורה למה לי חיים? טוב מותי מתי (יונה ד, ג), איזה חיים יש בלא תורה?

לאחר שסיים תפילתו קיבל על עצמו שכשיגיע לביתו יפתח גמרא וילמד איזה סוגיה שתעלה בידו בכל הכח אע"פ שאין לו חשק, כשהגיע לביתו פתח גמרא ויצא לו פירוש הרא"ש על מסכת מקוואות, סוגיות קשות מאוד, הוא ניסה ללמוד בכל כוחו, היה לו קשה ומורמוזות, אך פתאום באמצע הלימוד הרגיש שנפתחים לו מעניינות החכמה וחשק התורה המשיכה ללנות אותו עד סוף ימי חייו. והפך להיות קודש הקודשים האדומים בעל שומר אמונים, זיע"א.

וכן מסופר על מרן הרב שך זצ"ל שלאחר חתונתו הרגיש שנשתלקה ממנו חשק התורה, ולכן פנה לדודו הגאון רבי איסר זלמן מלצר בבקשה שידבר עם חתנו הגאון רבי אהרון קוטלר (ראש ישיבת לייקווד), שיתן לו קבוצת בחורים בישיבתו שיחיה מחוייב ללמדו וכך יחזור אליו חשק התורה, בתחילה סירב הרב קוטלר בטענה שהרב שך לומד ומלמד בסגנון אחר מלימוד הישיבה, אך לאחר שראה את הרב שך שבור ורצוף נתן לו ללמד קבוצת בחורים שעדיין לא הגיעו ללימוד בכיתתו, הרב שך לימדו וחזר לו חשק התורה.

לכן עלינו להתאמץ עבור התורה הקדושה, גם כשקשה, ואז נזכה להרגיש את מתיקות התורה ולא ישווה בעינינו שום הון שבעולם בעבור לימוד התורה הקדושה.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

רבי לוי יצחק מברדיצ'ב

זצ"ל אמר: "ריבוננו של עולם יש לי לספר לך עוולה על בני ישראל. יהודי בא מדרך רחוקה והביא דורון לאשתו מחרוזת יהלומים. אמרה לו: "הנה אותם על השולחן כי אינני רוצה לקבל מידך". הייתכן עוולה כזאת?"

ריבוננו של עולם! ב"ימים הנוראים" אתה מלך ושופט, לכן קשה לך למחול על עונותינו כי "מלך שמחל על כבודו- אין כבודו מחול", אולם היום, בשבועות, יום מתן תורה אתה רב המלמד תורה לעמנו ישראל **ולכן מחל לנו, כפר לנו,** כי "רב שמחל על כבודו- כבודו מחול".

לא רק עצם המעשה של החטא אסור - אלא גם החפץ והתשוקה אליו

חולה: דוקטור, אתה בטוח שמה שיש לי זה דלקת ריאות? פעם שמעתי שרופא טיפל במישהו שחשב שהיה לו דלקת ריאות, ולבסוף הוא מת מטיפוס.

רופא: אל תדאג! אצלי זה לא יכול לקרות. כשאני מטפל במישהו עם דלקת ריאות, הוא מת.

מדלקת ריאות!

כל העלונים: hamaor.net

פישיטאן, סלובקיה, בשנות הזעם בעליית בית מדרשו בעיר פיישיטאן, בסלובקיה, המקום בו הסתתר בעת גירוש יהודי הקהילה, החל רבי **ישכר שלמה טייכטל,** בחיבור ספרו הנודע "אם הבנים שמחה". הוא צפה בגירוש מבין החרכים, וראה היאך מעלים הצוררים באכזריות לכלי רכב אנשים, נשים וטף. לבו הטהור התפלץ מכאב ונדבר לאלוקים, שאם יזכה להינצל מהתופת, יחבר ספר מיוחד בנושא ארץ ישראל.

בעודנו מסתתר שם התחיל בכתיבת הספר, בצלילות המחשבה ובמגוון ציטוטים ממאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים, חיבור מלא וגדוש רעיונות עמוקים. רבי ישכר שלמה, מחבר שו"ת "משנה שכיר", **נספה על קידוש ה'**, בקרונות שהובילו את שרידי היהודים מאושוויץ למחנה מאטהאוזן, כאשר גייסות "הצבא האדום" כבר התקרבו לשערי אושוויץ. הוא הגן על יהודי מעונו, שגזלו את פתו הדל, ונרצה בידי צורר אוקראיני, בשיתוף קלגסי o.o. שומרי הרכבת.

לעילוי נשמת: שרון בן זחבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, שרון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן עינה, נעימה בת עינה, שלומית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבז, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי **מין הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

השכינה בגלות "ושב ה' אלוהיך את שבותך" מפרש רש"י: השכינה שרויה עם ישראל בצרת גלותם, שכן **כל ישראל הם תלמידי הקב"ה,** ומאחר שההלכה היא שתלמיד שגלה מגלין רבו עמו (מכות ז'), אף הקב"ה מקיים הלכה זו. לפיכך השכינה שרויה עם ישראל בצרת גלותם.

היום הראשון של החופש הגדול הגיע ושון הקטן הרכיב את המשקפת, לקח את הגלגל המתנפח ורץ לאמו בהתלהבות. "אימא! החופש סוף סוף תחיל! אנחנו יכולים ללכת לים?" "ממש לא, אמרה לה" אמרה האמו בהתלהבות. "יש לך מושג כמה הים מסוכן? הוא מלא במדוזות, במחלות ואפילו בכרישים טורפים!" "אבל אני לא מבין", אמר שון באכזבה. "אבא הולך לשחות בכל יום. למה לו מותר ולי לא?" אמו נאנחה, הביטה בו והסבירה: **לאבא שלך יש ביטוח חיים מצוין."**

